

Marketing je pro podnikatele živá voda

IVANA HASLINGEROVÁ

„Modli se a pracuj, buď vždy spravedlivý, ať máš čisté svědomí“

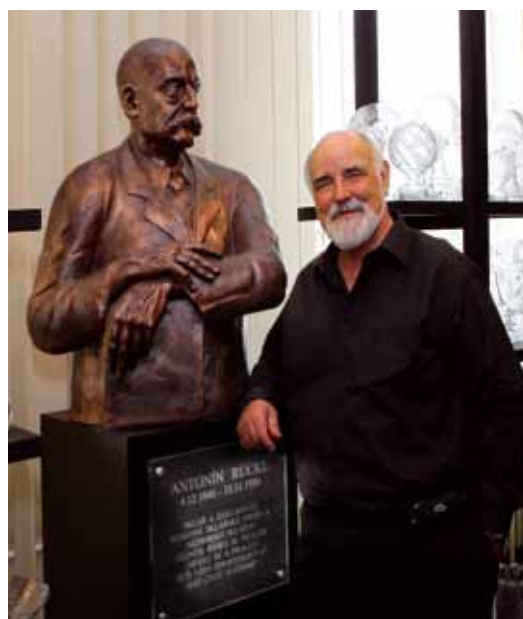
Motto významného skláře, skelmištra a podnikatele Antonína Rückla, který před více jak stotřiceti lety položil základy současné sklářské společnosti Rückl Crystal a její sklárny v Nižboru.

Prezident společnosti **Rückl Crystal a.s.** a její sklárny v Nižboru, Ing. Jiří Rückl patří do rodové větve, kterou založil potomek 300 let staré rodinné sklářské dynastie Rücklů, úspěšný sklářský podnikatel Antonín Rückl, který založil svou první sklárnu v roce 1875 ve Včelničce, další pak v roce 1893 ve Skalici u Nového Boru a v roce 1903 v Nižboru. Ve dvacátých letech minulého století z nich vytvořil přísně rodinnou akciovou společnost se skoro 1000 zaměstnanci, sídlem v Praze a s významnými přímými zastoupeními v Londýně a Damašku. O její síle svědčí, že úspěšně přežila první i druhou světovou válku i těžkou krizi v třicátých letech. Nepřežila však komunistický totalitní režim. Hned po válce, kdy se rodiče Jiřího Rückla těšili na rozjezd výroby, začala k jejich obrovskému zklamání hotová odyssea rodiny. Na základě znárodnovacího dekretu prezidenta Beneše číslo 100, byla továrna 28. října 1945 znárodněna. Rücklům znárodnili, lépe řečeno sebrali továrny především pro jejich velikost, ale také úspěšnost majitelů. Svou roli v celém procesu a rozsahu znárodnění tenkrát sehrálo i levicové smýšlení samotného prezidenta republiky Dr. Beneše. A to nebylo vše. V roce 1948 byl rodině po komunistickém puči zabaven i osobní majetek, rodinný dům, a rodina byla nucena se ze skláren vystěhovat. Odešli do Prahy, kde v anonymitě velkoměsta, nebyli soudruhům tolik na očích a doufali, bohužel mylně, že toto trápení nemůže trvat dlouho.

„Krédem naší rodiny po celá staletí bylo hledět do budoucna a neplakat nad rozlitym mlékem. To jí pomohlo nakonec ve zdraví přežít těch složitých a těžkých 40 let. První naděje na návrat do skláren jí svítla v roce 1968, pak ale po sovětské okupaci nastala velmi krutá doba normalizace, což otce psychicky zlomilo. A co hůř, ani po revoluci 1989, která hlásala, že: „Co bylo ukradeno, musí být navraceno“, jsme nedostali sklárny zpět, protože byly znárodněny před rokem 1948. Pak ale začala privatizace, ta vytvořila šanci pokračovat v tradici praděda, dědečka i otce. Řekl jsem si, že by bylo ode mne trestuhodné nepokusit se o to.

Vypracoval jsem privatizační projekt na koupi sklárny v Nižboru, uspěl jsem a 1. 6. 1992 jsem si svou sklárnu od státu koupil zpět“, vzpomíná Jiří Rückl, který má obrovskou radost, že se toho dožil jeho otec i maminka.

Tím ale jeho starosti neskončily. Sklárna byla totálně vyhospodařena a on přitom nemohl investovat, protože teprve v roce 1996 splatil dluh za její nákup. Věděl však, že největší valutou továrny jsou lidé a na ně a na jejich odbornost další vývoj sklárny orientoval. Nakonec vše ustálo, sklárna přežila i současnou ekonomickou krizi, má úspěch v zahraničí a společnost RÜCKL CRYSTAL se zařadila již podruhé mezi 100 nejjobdivovanějších firem v ČR.

Významně se angažoval ve veřejném životě. Byl místostarostou obce Nižbor, předsedou Okresní hospodářské komory v Berouně a v letech 1996 až 2004 byl senátorem Parlamentu České republiky. Po ukončení volebního období funkce senátora se Jiří Rückl začal věnovat plně práci ve sklárně. Sklárnu sice předal svým dcerám, ale nezahálí. Stará se o inovace a konkurenceschopnost firmy na zahraničních trzích. Snaží se využít peníze z evropských fondů. *„Jsem rád, že jsme nepřijali euro, ale na druhé straně evropské fondy využíváme, vždyť také pěknou částku do unie stát poukazuje. Uspěli jsme s projektem na vybavení výpočetní technikou a výstavbu inovovaného tavicího agregátu. Nyní realizujeme projekt*

zaměřený na výzkum, vývoj a inovace s cílem posílit konkurenceschopnost na zahraničních trzích," říká pan Rückl.

Kromě ocenění „100 nejobdivovanějších firem“ získal letos titul „Marketér roku 2010“. Na dotaz, co pro to musel udělat odpověděl: „Marketing je pro každý podnik živou vodou. Pro každého podnikatele by měl být nejdůležitějším vodítkem a pobídkou pro obchodní a investiční činnost a pro chování se na trhu vůbec. Bez marketingu se dá pracovat velice těžko. Kdybychom nepracovali s průzkumem trhu a neuvažovali z pozice marketérů, nikdy bychom nemohli naše investice úspěšně realizovat. Je to rozhodování v intencích globálních informací. Speciálně jako exportér musím znát marketingové studie jednotlivých světových teritorií. Exportujeme do Japonska, Arábie, USA i do Evropy. Musím proto studovat tyto trhy, sledovat konkurenci po celém světě a trvale vyhodnocovat zájem o naše výrobky. Ocenění „Marketér roku 2010“ jsem ale nečekal, bylo první a jediné, které jsem obdržel za svou práci. Bylo to pro mne milé, ale zejména velmi cenné pro naši fabriku, pro naše zaměstnance“.

Dnes je pan Rückl rád, že nepodlehł „módnímu trendu“ začátku devadesátých let spočívající v rozšiřování strojní výroby na úkor historicky budovaných ručních sklářských kapacit. „V naší branži po celém světě obchodníci kategoricky odlišují ruční výrobu od strojové. Odmítl jsem proto propouštěcí filosofii, protože jsem přesvědčen o tom, že po celém světě existují a budou vždy existovat skupiny lidí, kteří se budou chtít odlišit od masové strojové výroby a podřídil jsem další vývoj sklárny filozofii malosériové a kusové výroby s velmi silným a flexibilním potenciálem v podobě svých sklářů, brusičů a designerů. V USA mají zájem o jiné výrobky než v Japonsku či Arábii a chtějí je mít navíc odlišné od těch běžných strojových. A to jde dokázat jen se zkušenými, loajálními a zdravě na své řemeslo pyšnými zaměstnanci. Dar pro papeže či anglickou královnu žádný stroj neudělá. Naši zaměstnanci si již zvykli na to, že nikdy nesmíme zákazníkům ani naznačit, že něco nejde či v našich možnostech chybí. Máme přece tu čest a také možnost vyrábět luxusní výrobky, které často slouží jako prestižní a osobní dary, ceny, trofeje nebo upomínkové předměty. A to nás zavazuje“, říká Jiří Rückl.

Snímek Fragmenty: Jiří Pancíř

Proč je zastavení růstu slunečních elektráren ve veřejném zájmu

JAN ZEMAN

Parlament nám nedávno zkrouhl sluneční elektrárničky. Ti se prý na stát chystají s žalobami, že prý do Štrasburku. JUDr. Samková si tam prý už shání podnájem, jak nedávno po boji proti státu psala v médiích. Takové žaloby ale nemohou být úspěšné, je-li opatření proti dalšímu rozmnožování tohoto byznysu určeno převážně k tahání peněz z kapes daňových poplatníků ve veřejném zájmu. Proto jsem si zde dovolil přinést pár dalších argumentů, že tomu tak skutečně je:

Nehoda v japonské Fukušimě sebou přinesla spoustu demagogie ve prospěch tzv. obnovitelných zdrojů energie včetně tvrzení, že výroba sluneční elektřiny v Německu už přesáhla výkon několika jaderných elektráren. Pojďme se tedy podívat na čísla: Jaderná elektrárna Dukovany v roce 2010 vyrobila 14,176 TWh, Temelín v tomtéž roce 13,823 TWh. Dohromady tedy tyto dvě jaderné elektrárny tehdy vyrobily 28 TWh. V Německu ony sluneční elektrárny prý vyrobí prý i 12,1 GWh denně. Vezmeme-li tedy oněch Temelínských 13,823 TWh a podělíme to 365 dnů, dostaneme výrobu 37 GWh denně - tj. Temelín stále vyrobí 3x více elektřiny denně než všechny německé sluneční elektrárny dohromady, ovšem když tam navíc svítí slunce.

Kolik by opravdu bylo potřeba slunečních elektráren, aby nahradily naše dvě jaderné elektrárny?

V našich zeměpisných šířkách podle firmy optimal.solutions.cz vyrobí jeden metr čtvereční fotovoltaiky 118,75-181,25 kWh ročně. Pokud bychom tedy vzali ono vyšší číslo z onoho rozmezí, pak by na pokrytí výroby Dukovan a Temelína bylo potřeba nejméně 28 000 000 000 : 181,25 = 154 482 758 m² fotovoltaických panelů. Tj. 15 400 hektarů. A fungovalo by to samozřejmě jen přes den. Kolik by takové množství fotovoltaických panelů stálo? Tak

například u jisté firmy stojí stavebnice takové 180 m² sluneční elektrárny 2 284 000 Kč bez DPH. Takže onen 1 m² přijde jen na pouhých 12689 Kč bez DPH. Vynásobme si to nyní oněmi 154 482 758 m² potřebných fotovoltaických panelů na náhradu zlých Dukovan s Temelínem: 154 482 758 krát 12689 = 1 960 227 909 562 Kč bez DPH.

To je slušná sumička, za níž by se dalo čistě teoreticky postavit 20 oněch prodražených Temelínů a ČR by se pak tak teoreticky s výrobou více než 300 TWh ročně stala třetí největší velmocí v mírovém užití jaderné energie na světě hned před Japonskem (tam vyrobili 258 TWh z jádra v r. 2008) a po Francii (tam se vyrábí 450 TWh ročně jadernými elektrárnami) a výroba elektrické energie jen z jádra by v ČR tak přesáhla 40% celkové výroby elektrické energie v Německu v roce 2008. Klidně bychom si pak mohli dovolit zavřít všechny uhelné elektrárny, topit elektřinou, jezdit rychlovlaky a slušný zbytek vyvážet. Pěkná ekologická vize čistého vzduchu, jen jestli by nám ji ekologové s uhlobaronem Bakalou a EUrobyrokraty povolili...

Pokud bychom ale onu pěknou sumičku pod palbou skvělých zelených myšlenek investovali do fotovoltaiky na náhradu Temelína s Dukovany (i kdybychom ji nakrásně měli - je to přece jen přes 186 tisíc na jednoho obyvatele ČR včetně nemluvnát), měli bychom po té investici značně přesahující veřejný dluh ČR té elektřiny (přes den) pořád stejně. Zda by taková investice, pokud by ji někdo skutečně provedl, nebyla poněkud pitomá, nechám k úvaze čtenáři.

Pro dlouhé noci by pak bylo každopádně dobré se vybavit svíčkami a petrolejkami, bylo by to takové romantické, úplně jako v tom filmu Petrolejové lampy - dokud by tedy bylo do nich ještě co lít, když už ne, dost by to pak už připomínalo Den potě...